

Sygn. akt: III AUa 1798/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSO del. Stanisław Pilarczyk

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt: VIII U 2151/12;

**zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do emerytury od 1 czerwca 2012 roku.**

Sygn. akt: III AUa 1798/12

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. odmówił J. S. prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ( tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm. ) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ( Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm. ), wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, a mianowicie wymaganego, tj. 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku o emeryturę, organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż w szczególnych warunkach w wymiarze 7 lat, 7 miesięcy i 26 dni. Do prac w szczególnych warunkach nie zaliczono okresów zatrudnienia: od 16 maja 1974 r. do 5 kwietnia 1991 r. oraz od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2008 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. S. domagał się jej zmiany oraz przyznania prawa do emerytury, podnosząc jednocześnie, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach, bowiem pracował w zakładzie (...) jako mechanik napraw pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych – stale i pełnym wymiarze czasu pracy.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 17 października 2012 r., zmienionym następnie postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu się prawo do emerytury w obniżonym wieku od dnia 31 maja 2012 r., tj. od daty rozwiązania stosunku pracy.

Sąd ten ustalił, że ubezpieczony, urodzony (...), złożył w dniu 19 marca 2012 r. wniosek o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który został następnie załatwiony odmownie zaskarżoną decyzją z dnia 25 kwietnia 2012 r., wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, tj. wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nierozwiązania stosunku pracy. Pozostałe warunki zostały spełnione przez ubezpieczonego, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się on ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze ponad 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a nadto osiągnął wiek emerytalny. Sąd pierwszej instancji przyjął, że ubezpieczony wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły, w ramach obowiązującego go czasu pracy, świadczył pracę w okresie od 27 sierpnia 1875 r. do 5 kwietnia 1991 r. wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 16, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (praca w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych). Po doliczeniu spornego okresu, odwołujący się ma udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co daje mu prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami cytowanego już rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione i z mocy art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, orzekając, jak w sentencji swojego wyroku.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł., zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – przez błędne przyznanie J. S. prawa do emerytury od dnia 31 maja 2012 r., podczas gdy ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury od tego dnia, gdyż pozostawał jeszcze w stosunku pracy.

Wskazując na powyższe, organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania od decyzji z dnia 25 kwietnia 2012 r., ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 marca 2013 r. pełnomocnik organu rentowego sprecyzował zarzuty apelacji, ograniczając je do zakwestionowania daty przyznania emerytury. Formułując ostatecznie wnioski, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 1 czerwca 2012 r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

Pełnomocnik J. S. radca prawny T. C. w odpowiedzi na apelację z dnia 11 grudnia 2012 r. oraz na rozprawie apelacyjnej wniósł o sprostowanie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi na podstawie art. 350 k.p.c., z uwagi na fakt oczywistej omyłki w zakresie daty, od której przyznano jego mocodawcy prawo do emerytury. W razie stwierdzenia braku podstaw do sprostowania wyroku, domagał się zmiany wyroku w zakresie daty, od której wnioskodawcy przysługiwać będzie emerytura, a tym samym określenie tej daty na dzień 1 czerwca 2012 r.

### ***Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:***

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie z naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 129 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 2, cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W myśl zaś obowiązującego w dacie wydania decyzji art. 184 ust. 2 ustawy, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do stanowiska wyrażonego przez stronę apelującą, że brak było podstaw do przyznania wnioskodawcy emerytury od dnia 31 maja 2012 r., gdy w istocie nie spełnił on na tę datę wszystkich koniecznych warunków do nabycia świadczenia. Poza sporem pozostaje fakt, że J. S. dopiero w dniu 31 maja 2012 r. rozwiązał stosunek pracy. Ze znajdującego się w aktach sprawy świadectwa pracy, wystawionego w dniu 31 maja 2012 r. przez Przedsiębiorstwo (...) w Ł., wynika, iż ubezpieczony od dnia 23 sierpnia 2004 r. do dnia 31 maja 2012 r. był zatrudniony w wymiarze całego etatu na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, przy czym stosunek pracy rozwiązał się na mocy porozumienia stron z dniem 31 maja 2012 r.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że dopiero od następnego dnia przypadającego po dacie ustania stosunku pracy, a więc od dnia 1 czerwca 2012 r., ubezpieczony nabył prawo do emerytury.

Z tych względów należało w uwzględnieniu apelacji organu rentowego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżony wyrok i przyznać J. S. prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny uznał jednocześnie, że wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o sprostowanie na podstawie art. 350 k.p.c. zaskarżonego wyroku w zakresie daty przyznania emerytury nie zasługuje na uwzględnienie i jako taki podlega oddaleniu. W myśl powołanego przepisu, Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Przyznanie odwołującemu się emerytury od dnia 31 maja 2012 r. nie stanowi w rozpatrywanej sprawie oczywistej omyłki, która podlegałaby sprostowaniu w tym trybie.